

den opgave. Det var 400 mio. kr. Regeringen ønskede ikke at lave en regulær flerårig strategi, sådan at universitetsverdenen kunne se, hvad der er i de kommende år til forskningen.

Det lykkedes os kun at få nogle formuleringer ind om, at der skal være en stigende profil, og det går jeg naturligvis ud fra også bliver overholdt, selv om vi erkender, at sådan som forligsteksten er skruet sammen, så har vi nok en pistol i hånden, men der er ikke meget krudt i selve patronen, så det må jo bero på et tillids-spørgsmål. Det håber vi selvfølgelig står ved magt.

Kl. 20.10

Men når det er sagt omkring forløbet af forhandlingerne, så vil jeg gerne sige om finansloven som sådan, at med hensyn til nogle af de valgløfter, som er kommet ind – vi har været inde på det lidt tidligere i dag omkring specielt gaven til kommunerne på de 500 mio. kr. – er det jo efterhånden slået fast rimelig klart, at der ikke er tale om en reel gave i forhold til de budgetter, som kommunerne har vedtaget, og de har ikke fået kritik fra nogen her i Folketinget af den prioritering, de har foretaget i forhold til den borgernære service, som målretter sig til folkeskoleområdet, de socialt udsatte og ældreområdet.

Nu er de så i den situation, at de alt efter temperament skal spare, skære ned, friholde for forbrug, udskyde, og hvad man nu ellers kan bruge af ord, i al fald skal serviceniveauet bringes ned med 650 mio. kr. for til gengæld så kun at få 500 mio. kr. den anden vej. Og det må jeg nok sige at jeg synes er en meget, meget dyr pris, kommunerne og borgerne skal betale, for at Venstre kan fremstå som et parti, som overholder et valgløfte.

Det er et meget dyrt betalt valgløfte, og det tror jeg såmænd også at kommunerne og borgerne vil erkende, når man kommer til vejs ende, det vil sige, når dette år løber ud, og man må konstatere, at kommunerne har været nødt til at stramme og stramme og stramme, og at den værdi, der ligger i gaven, er til at overse.

Jeg synes også, der er en anden ting, som ligger i finanslovsforliget – det er mere rettet til Dansk Folkeparti – og det er spørgsmålet om den sociale pension, som jo også er blevet draget ind i det, fordi den skulle konteres fra at være et skatteelement til at være et pensionselement, men hvor Dansk Folkeparti i hvert fald for mig at se i skarp modsætning til, hvad de løbende har ønsket at give udtryk for, nemlig at varetage

den lille mands interesse, har accepteret, jeg ved ikke, om det har været med åben pande, at der foretages væsentlige forringelser af de dårligst stilledes pensionsopsparingsmuligheder, hvormod de højtlønnede, de velbærgede, får en endnu større gevinst. Det er noget af en omvendt Robin Hood-model, som ikke svarer til, hvad Dansk Folkeparti normalt giver udtryk for i andre sammenhænge. Også det finder jeg meget underligt.

To ting mere omkring regeringens finanslovsudspil i dag: Det er det, der ligger som følge af det finanslovsforlig, som regeringen har indgået med Dansk Folkeparti. Der har man opbrugt alle reserverne. Jeg er meget opmærksom på, at finansministeren er af den opfattelse, at en reserve er noget, en vis person har skabt, det hører ikke hjemme i et ordentligt budget. Det må være sådan, at alt er tilrettelagt fra ende til anden, og at man ikke kan forestille sig noget uforudset.

Nu kan jeg ikke forestille mig, hvilken privat virksomhed der kunne finde på at have et sådant budget. Et ordentligt husholdningsbudget vil for den sags skyld også altid indeholde en vis form for reserver, hvis det er lagt ordentligt til rette.

Nu har vi altså en finanslov, hvor der ingen reserver er, og derfor vil jeg gerne spørge finansministeren, hvad man forestiller sig der kan ske, ikke hvis et ressortministerium pludselig får nogle ekstraudgifter, for så vil man altid kunne sige: Jamen det må de kunne finde ud af inden for området eller skære et andet sted for at kunne leve op til de ekstraordinære udgifter, der er kommet, men hvis nu samfundet som sådan kommer i en situation, hvor der bliver behov for nogle ekstra omkostninger. Det har vi jo eksempelvis oplevet i 2001 omkring en uforudset situation med krisen på baggrund af 11. september, hvor det var rimeligt og i øvrigt også rart, går jeg ud fra, og betryggende, at der var nogle reserver, man kunne tage til ekstraordinære opgaver. Hvordan ville regeringen i givet fald finansiere, hvis noget sådant skulle indtræffe? Ville man tage af overskuddet, eller ville man tære? Hvor ville man tage pengene fra? Det synes jeg vi savner svar på.

En melding, som jo også får betydning for kommunerne, som jo er den primære varetager af den borgernære service, er den melding, regeringen er kommet med meget kontant på KL's årsmøde omkring skattestoppet om, at det skal forstås bogstaveligt, og at der ikke gives ved dø-